

A plena justícia

El Govern valencià ha declarat que un dels seus objectius primers és la consecució de les competències de justícia. Carles Fluixà en dóna més detalls.

Aconseguir les competències plenes en matèria de justícia és un dels primers objectius que s'ha marcat el nou Govern de la Generalitat valenciana. L'equip d'Eduardo Zaplana, conscient de la notorietat que comporta sempre el fet de reclamar a Madrid, vol assumir el nivell màxim de competències judicials i fer-ho en un termini de temps sorprenentment curt: abans de l'1 de gener de 1996.

El nou director general de Justícia, l'ex-magistrat Eloy Velasco, i el secretari general de la Conselleria d'Administració Pública, Jorge Lamparero, han mantingut després de les vacances d'agost una primera negociació amb el Ministeri de Justícia i Interior. D'aquesta reunió, celebrada el dia 6 a Madrid, ha eixit un calendari per a tancar la segona i última fase de les transferències en matèria de justícia.

El març passat la Generalitat va assumir en una primera fase la gestió dels mitjans materials i econòmics de la justícia valenciana –dotació i manteniment d'edificis judicials, bàsicament–, el personal laboral, el torn d'ofici i l'assistència lletrada al detingut. En total poc més de 3.000 milions de pessetes que han resultat clara-

ment insuficients per a atendre les necessitats dels òrgans judicials radicats al País Valencià.

Restava pendent la transferència dels metges forenses i de tot el cos d'oficials, auxiliars i agents de l'administració de Justícia, és a dir, vora 3.300 funcionaris que si es compleix el calendari previst passaran a dependre de la Generalitat valenciana a partir de cap d'any. 13.000 milions de pessetes és l'import d'aquesta transferència, que es completa amb la gestió de tots els mitjans materials de la fiscalia.

Els jutges, com a cos estatal integral del poder judicial, no són transferibles, com tampoc els fiscals i el secretaris judicials.

A més, la Generalitat valenciana ha renunciat expressament a les competències sobre Institucions Penitenciàries davant l'escàs grau de satisfacció en l'única comunitat que les té transferides: Catalunya.

No obstant això, el conseller d'Administració Pública, Joaquín Ripoll, ha presentat el calendari de transferències com un pas endavant per a la incorporació de València a les comunitats històriques "al mateix nivell que Catalunya i per davant de Galícia i el País Basc, que, si de cas, assumiran les competències de justícia alhora".

El món judicial, recelós sempre de l'èxit que puguen tenir els plans de modernització a gran escala, té dipositades certes esperances en una administració més pròxima. I Ripoll ha descartat que el traspàs de les noves competències pugua generar discussions econòmiques.

Ara només queda que una gestió més pròxima i més raonable dels mitjans materials i humans allunye de debò la invertebrada lentitud de la Justícia, que pot ser de vegades consubstancial a la funció de jutjar i aplicar allò que s'ha jutjat, però és incompatible amb les necessitats de la societat del segle XXI. **Carles Fluixà**

Himnes per província i municipi

Les universitats catalanes patiren en primera persona la derrota de la Guerra de Successió. Fabià Estapé contemporitza aquells fets.

Heus ací que el Principat ha celebrat l'Onze de Setembre. Els lectors saben que es tracta –especialment des del 1903, cosa que no se sol dir– de posar en relleu que Catalunya no ha perdut la memòria històrica de la desfeta, de la caiguda de la ciutat després d'un dels setges més cruels de la Història del segle XVIII. No es facin il·lusions: subsisteixen tota mena de dubtes i d'interpretacions sobre les conseqüències *reals* de la im-

sició de l'administració borbònica. Aquí es varen anar abolint els furs tradicionals. En pocs termes: l'Espanya dels Àustries va donar pas a l'Espanya dels Borbons. Hi ha una qüestió que –per deformació professional, segurament– els vull posar en relleu: com a càstig per la conducta de professors i estudiants es varen clausurar totes les Universitats del Principat i varen ser substituïdes per la de Cervera! Aquesta situació –fixin-s'hi– va durar fins al

1837, quan l'acció mancomunada de professors i estudiants va portar a la proclamació, a la Rambla de Canaletes, de la recuperació de la Universitat de Barcelona.

Hi ha anècdotes vàlides –o així m'ho semblen–. Al 1939 no va deixar de sortir l'*opinió* d'algun catedràtic dels vencedors que va suggerir de tornar a Cervera i de tornar a castigar Barcelona. Un rector ple de sentit comú, el químic Emilio Jimeno, que per sort de Barcelona, havia tingut re-

lació amical amb el comandant Franco a Oviedo, va estalviar el desastre. Però, no es facin gaires il·lusions. Refusada la mesura punitiva del trasllat, es va introduir una clàusula sibil·lina: l'escut de la Universitat de Barcelona seria el de... Cervera. I així vaig haver d'estudiar, jo i milers d'estudiants més. Sense la menor pretensió de posar-me cap llorer, els puc dir que no va ser fins al 7 de novembre de 1969, amb motiu de la meua primera possessió

de càrrec de rector, que vaig poder *decretar* la recuperació del nostre legítim escut. Mogut per un desig de justícia vaig fer enviar a Cervera el gran tapís que m'havia fet mal d'ulls.

Ahir varen fer-se a Catalunya els actes que, com he dit al començament, giren entorn de l'Onze de Setembre. Aquesta vegada, amb unes intolerants manifestacions de caire feixista contra dirigents del PP, hi hagué unes manifestacions, a Ma-

taró, d'Eduardo Zaplana, president de la Comunitat Valenciana. Amb la degustació "patriòtica" de mongetes amb botifarra, he llegit que la màxima autoritat del país germà donava el senyal perquè Alacant tingui himne. No són temps de tallar iniciatives, però tinc por que, per aquest camí, comencem amb la dotació de premis per himnes municipals. Municipis, a l'estat espanyol, n'hi ha prop de vuit mil. No en són massa? **Fabià Estapé**

Lizondo, el flagel·lant

González Lizondo ha anunciat la seua baixa com a militant d'UV. Però aquest no és el final de la seua activitat ideològica, com remarca J. J. Pérez Benlloch.

Caldrà veure-ho per a creure-ho, però sembla que el dirigent i fundador d'Unió Valenciana, l'inefable Vicent González Lizondo —actual president de les Corts Valencianes—, acaba d'anunciar que deixa el partit, encara que no apostate del seu ideari (o allò que com a tal es tinga), que promet continuar defensant "a mort". Encara que convé prendre la notícia amb la dosi convenient d'escepticisme, donem-la per bona i esperem el compliment de la data fixada —15 d'octubre, dia de santa Teresa— per a què es produesca l'esdeveniment. Mentrestant, anotem altres aspectes de l'efemèride, no menys sorprenents.

En primer lloc, convé subratllar que el líder blaver no deixa la vida pública activa. Hi continuarà, sols que d'una manera molt diferent perquè, pel que sembla, ha estat tocat per la gràcia i se sent cridat a empreses més altes, alienes i superiors a les punyeteries del partit. Això ho deixa en mans més joves i menys carismàtiques, encara que també menys conflictives. En mans capaces, probablement, de mamprendre el desmuntatge i fusió o confusió d'UV amb el PP, que és la fatalitat lògica dels col·lectius paràsits. És comprensible que el gran personatge no vulga presidir aquesta immolació de l'obra —el seu partit— que li ha donat fama, li ha minvat la salut i l'ha tenyit d'amargor.

Per tot això, i per la seua molt personal megalomania, Lizondo es disposa a exercir una pastoral de gènere savonarolesc i messiànic. Es proposa ni més ni menys "dir d'una vegada per totes què és el que passa a València (ciutat)". I anticipa alguna cosa del que al seu parer està passant. Així, la societat valenciana (hem de suposar que la de la capital) "està malbaratant uns valors extraordinaris i uns homes magnífics que estan lluitant per la seua terra". I afegeix: "València no es mereix la gent que està lluitant per ella".

Per ara, la jeremiada no passa d'ací. Tan sols és un apunt del que se'n caurà damunt a partir del cabalístic dia citat, quan aquest reflex de venjador destape la caixa dels trons i aflore els arcans

d'aquesta societat, amb noms i cognoms, els noms dels qui malbaraten i també dels malbaratats, tant els reus com les víctimes de la ingratitude col·lectiva. Lizondo és molt capaç de cantar-li les quaranta a l'estel del matí, encara que dubte molt, per exemple, que s'atrevesca amb el diari *Las Provincias*, els successius menyspreus del qual tant afecten el líder. Plantar cara al diari degà i a la directoria que l'inspira, tanmateix, seria indicatiu del propòsit redemptorista que encoratja aquest gran inquisidor insòlit. I sense parlar de *Las Provincias* poc es pot dir d'aquesta societat provinciana.

Sí que cap que la mamprenga amb l'empresariat i els estaments acomodats que sempre l'han deixat amb el cul a l'aire. Però aquest plec de càrrecs és tant

Lizondo. El president de les Corts deixa el lideratge d'UV.

RAFA GIL

com donar-li coces a la lluna. Els estaments al·ludits únicament exerceixen de valencians en la mesura que així ho diu el DNI i reten culte a la paella. No obstant això, és veritat que mai —o molt gelosament— han sigut sensibles a la crida patriòtica lizondista. Amb quatre duros i dos pessics a la galta del líder han donat per conclòs el compromís. No ens ha de xocar que en el cor d'aquest paladí creme el ressentiment. Una altra cosa és que arribe a comprendre alguna vegada la clau última que explica aquest divorci, la indiferència dels acabats per la causa valen-